

йора — като човѣкъ и като войникъ! И отъ дѣ черпи той самообладание, за да показва такова побѣдоносно и щасливо лице прѣдъ народа! Такова бѣше то и у годе-ницата сега! Тя не бѣше одевѣшната жертва: нѣкакво са-модоволство, и суета, и надмѣнность се четяхъ въ тая фи-зиономия, прѣди малко унищожена отъ страдание и срамъ. Възможно ли е да стигне до такава безнадежна степенъ човѣшкото лицемѣрие и фалшивость!

Кардашевъ се обърна къмъ съсѣда си, за да размѣни съ него мислитѣ си.

Той видѣ, че друго лице стои сега на трона — съсѣдътъ му бѣше се приближилъ до куна при младожен-цитѣ. Новиятъ му съсѣдъ излѣзе познайникъ. Той бѣше г-нъ Ж..., чиновникъ отъ министерството на Търговията и Земледѣлието.

Той се здрависа съ него и попита на право:

— Каква комедия се разиграва тука, моля ви, оба-дете ми, ако знаете?

Ж. се навѣси.

— Тука се разиграва комедия, а одевѣ, въ къщата на Панчоркова, произхождаше мерзость.

— Мерзость?

— Да, най-подлото безчеловѣчие!

Кардашевъ гледаше опуленъ.

— Вий познавате отблизо, значи, сичкия секретъ на тая работа, която отъ единъ часъ насамъ ме е запе-метила и слисала?

Ж. го погледна вторачено.

— Какъ да не знамъ, когато самъ присѣдствувахъ на расправиата! Азъ съмъ близкъ роднина на бащата на годевицата!

Кардашевъ бързаше обаче да узнае по-скоро подроб-ноститѣ.

— Защо се бави толкова врѣме годеникътъ?